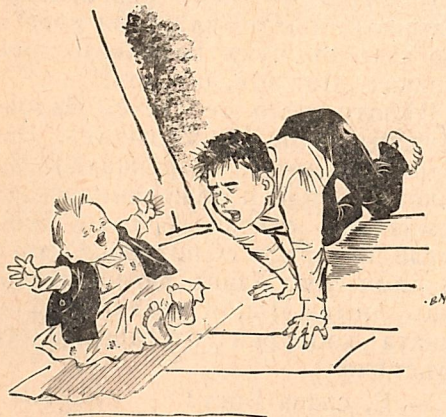

— Ела, сега нѣма да те затваряме. Ще те зарадваме сега, ела!

Вачо прегърна детенцето като братче и припна съ него напредъ. Довечерята селото гръмна. Вачо Мечката награденъ — двеста лева

— общината го наградила. И когато на другия день той се яви на училището измитъ, остриганъ и постегнатъ, всички се трупнаха наоколо му и завикаха:

— Вѣрно ли, Вачо, че... общината...

— Аха, — клати глава той подсмихнатъ.

— Де ти паритѣ — да видимъ.

— Приспаднаха данъцитѣ на тате...

Децата го гледаха и не вѣрваха на очитѣ си. Сякашъ предъ тѣхъ стоеше нѣкой юнакъ отъ приказкитѣ. А когато учителятъ дойде и стана дума за дружеството, всички викнаха като подъ команда:

— Вачо, учителю, Вачо ще бжде новиятъ председателъ!

Стоянъ П. Даскаловъ

НАШАТА КЖЩА

Нашата кжшурка
виждамъ и сега —
като костенурка
сгушена въ снѣга.

Вънъ е люта зима,
вътре — тихъ покой...
Колко мжка има
въ този споменъ мой!

Въ двора ни прелита
вътѣра студень,

майка ми го пита,
пита го за менъ.

Пита го и цѣла
трѣпне отъ любовъ:
имамъ ли постеля
въ този студъ суровъ?

Башано огнище —
съ майчината жалъ —
като тебе нищо
азъ не съмъ желалъ!...

Славчо Красински